

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1347/2023
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ АД Ваљево, кога у поступку по ревизији заступа пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 805/22 од 15.04.2022. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 805/22 од 15.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 73/21 од 12.11.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено као незаконито решење генералног директора туженог бр. .. од 26.03.2021. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужила засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 09.03.2019. године на радном месту „...“, па је обавезан тужени да тужилу врати на рад на наведено радно место. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилу накнади трошкове поступка од 52.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 805/22 од 15.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23 – други закон), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП. Такође, ревизијом се указује на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која не може бити разлог за изјављивање ревизије, као и на погрешну примену члана 8. ЗПП чиме се у суштини оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од 08.03.2017. године до 31.03.2021. године била у радном односу код туженог на основу више закључених уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду. Први уговор о раду на одређено време тужила је закључила је 06.03.2017. године (на пословима „...“) и наредних 5 анекса уговора о раду (18.04.2017. године, 01.07.2017. године, 01.11.2017. године и 25.12.2017. године) којима јој је без прекида продужаван период важења уговора о раду, у укупном трајању од 1 године 3 месеца и 23 дана, при чему ни у уговору о раду, ни и у наредних 5 анекса уговора о раду није наведен основ за заснивање радног односа тужиле код туженог на одређено време. У наредном периоду тужила је закључила више анекса уговора о раду и то: у 2018. години (20.03.2018. године, 29.08.2018. године и 20.12.2018. године), два анекса у 2019. години (26.08.2019. године, 25.11.2019. године), више анекса у 2020. години (29.01.2020. године) у којима је наведено да је тужилци радни однос продужен због потребе реализације пројекта. Анексима уговора о раду тужилци је продужаван радни однос на одређено време током 2020. године (23.03.2020. године, 25.05.2020. године, 23.07.2020. године, 26.08.2020. године, 14.09.2020. године, 22.10.2020. године, 26.11.2020. године и 08.12.2020. године) у укупном трајању од 1 године и 7 месеци због потребе реализације пројекта по уговору и током 2021. године (26.01.2021. године и 26.02.2021. године), у укупном трајању 11 месеци због потребе реализације пројекта по више закључених уговора о раду. Решењем генералног директора туженог број ... од 26.03.2021. године тужилци је престао радни однос код туженог 31.03.2021. године, због истека времена на који је заснован по уговору о раду од 06.03.2017. године. Тужила је од момента ступања на рад код туженог 08.03.2017. године до престанка радног односа 31.03.2021. године код туженог без прекида обављала исте послове „...“, који су систематизовани код туженог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење туженог послодавца од 26.03.2021. године на основу кога је тужилци престао радни однос код туженог због протеча времена на који је уговор о раду закључен незаконито, због чега је исто поништено и утврђено да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време применом одредби члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбама члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); да послодавац може закључити један

или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Имајући у виду цитиране законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају, тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и више анекса уговора о раду, за период од пет година непрекидног рада почев од 08.03.2017. године (када је ступила на рад по првом уговору о раду на одређено време од 06.03.2017. године) до 31.03.2021. године. У целом том периоду тужила је обављала исте послове на истом радном месту. Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила пет година на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закона о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужила и након 08.03.2019. године (када је требало да јој престане радни однос, с обзиром да је радила 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставила да ради код туженог на основу сагласности послодавца (закључивала је анексе уговора од раду од 29.08.2018. године па над даље). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу одредби члана 37. став 1. и 6. Закона о раду, због чега је усвојен тужбени захтев. Зато су неосновани наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужила заснивала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, без утицаја су на правилност побијане одлуке. По оцени Врховног суда, наведена оклоност нема значаја зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиле на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиле, а за супротно, како то правилно закључују нижестепени судови, тужени није пружио доказе.

С обзиром да је тужиле радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, Врховни суд је применом члана 414. Став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић